

BROOSKET

Äntligen – vårens första start.

I detta nummer:

Där vill vi helst inte orientera
Utan kalsonger i Nacka

Nr 2 Årgång 24
Juni 2010

► Några ord från redaktören

O-ringen är en av tävlingsårets absoluta höjdare för mig, därför är jag och familjen förstås på plats i Örebro sista veckan i juli. Det blir mitt elfte raka O-ringen sedan jag gjorde comeback i skogen på hösten 1999. Bland det första jag gjorde sedan jag hittat tillbaka till sporten var att anmäla mig till Hallsberg sommaren därpå. O-ringen har jag med mig sedan åren i min förra klubb OK Njudung. Där var det givet att resa till detta jätteevenemang när jag var junior. Mitt första 5-dagars sprang jag i Värmland 1976. Trots att jag bommade det mesta besegrade jag min kamrat **Bengt** i totalen. Han tvingades nämligen bryta sedan han spytt ner sovsäck-
en natten före sista etappen. Bengt tillhör ännu OK Njudung och är fortfarande en av mina största kombattanter. Varje år har vi vår största fajt just på O-ringen, jag slår honom ungefär vartannat år.

Resan till Norrbotten 1982 var också en upplevelse. Det tog två dagar, med sömn i en skolsal i Sundsvall, innan vi kom fram till Boden. Under den veckan blev jag legendarisk bland mina forna klubbkamrater. Då samlades en ring runt mig när jag på eftermiddagen skulle rita in vägvalen på kartan. Det blev många frågetecken, små rosetter och allehanda krumelurer, i vissa fall stora bläckklumpar på kartan. Den tilldragelsen talas det ännu om i föreningen. En etapp det året gick i Jokkmokk och hette Polcirkletappen vilket kändes oerhört exotiskt. 2013 är tävlingen tillbaka i Boden med omnejd, då kan det bara gå bättre och dessutom är jag ju inte längre 20-åring med hybris och anmäld i elitklass.

1977, när 5-dagars kom till Gotland, var jag däremot inte med. Med mit livsfacit i hand tycker jag det hade varit roligt.

Magnus Ihreskog

► **Omslagsbilden:** Vårens första start, Liv Mattsson och Mimmi Ihreskog Florin ger sig av på öppen 1 vid "Påskriset".
Foto: Louise Florin.

Gotlands Bro OK
Box 1145 621 22 Visby
Kinnerstugan, tel: 27 31 70
Hemsida:
www.gotlandsbrook.com
e-mail:
info@gotlandsbrook.com

Nästa nummer

Nästa nummer av Broosket ges ut 14 september. Manusstopp 1 september.

Nästa fest

Nästa kommitté i tur är nr 8 som arrangerar Sommarfesten tillika 40-årsjubileum.
Solveig och Anders Nilsson, Eva och Åke Kappel, Gert och Ann-Marie Lundquist, Jan Norrby och Janne Lindby.

►Örjan, ordförande:

Vi måste ta hand om våra ungdomar

Till sist tog den bistra vintern slut, men tyvärr blev det en ganska kylslagen vår, men tävlandet kom dock igång och snart var den kalla tiden glömd. Från GOF kom frågan upp om Lillkorpen ligger för tidigt, och i samband med det: varför tävlas det inte mer under maj-juni? Det undrar även jag, är det på grund av natur- och djurhänsyn?

Kan vi springa motionstävlingar med ibland lika många deltagare, kanske vi kan höja statusen tre, fyra torsdagar och köra kvällstävlingar. Jag hoppas att GOF tar upp detta för vidare utredningar och även att det svaga ungdomsdeltagandet i tävlingar lyfts fram.

Bra jobbat av rekryteringskommittén som hade dryga 40-talet deltagare (Bros framtid) på uppstarten, lite oroväckande att bara 15-20 var där när jag tittade förbi i slutet av maj, hoppas det var tillfälligheter som spelade in. Hoppas ni ledare orkar kämpa på så att vi kan få dem kvar i klubben. Medelåldern tenderar att bli lite hög, så det behövs verkligen påfyllnad underifrån.

Jag hoppas att vi får med många ungdomar under vår egen 3-dagars på Furillen i sommar. Behövs det skuggor så måste det lösas. Vi skall inte bara arrangera, vi måste även komma ihåg att ta hand om våra ungdomar.

Klubbkavlen är populär, dryga 100-talet deltagare på de två första tillfällena, hoppas det fortsätter så och att vi framför allt att vi tar oss tid att umgås efteråt.

GLAD SOMMAR och glöm inte bort sommar-/jubileumsfesten 16 juli.

Örjan Högberg, ordförande

PS! Jag har nu gjort några tävlingar under våren och känner att jag nog börjar släppa på lite i skogen, så pass upp gubbar, jag toppar till höstens DM. DS!

Den här gången säger vi GRATTIS till

Anders Malmer som fyller 75 år 2 juli

Gerd Boman som fyller 70 år 11 augusti

Jan Norrby som fyller 70 år 20 juli

Solveig Nilsson som fyller 60 år 13 juni

Karin Mårtensson som fyller 60 år 15 augusti

Birgitta Hjerthén som fyller 50 år 29 juli

Daniel Hägg som fyller 30 år 4 juli

Marcus Gardelius som fyller 30 år 9 juli

Benita Hansson som fyller 20 år 8 juni

Säsongen har kommit halvvägs, nu stundar sommarpaketen. Både vårt eget och andras. Och sen är det höst fortare än vi anar. Det här vill kommittéerna meddela inför den tid som kommer.

► Tävlingskommittén

Nyhet: Nya rutiner för SportIdent-enheterna

Anmäl dig till 25-manna

Redan nu är det dags att börja tänka på 25-manna som går i Vallentuna norr om Stockholm 9 oktober. Får vi ihop två lag i år? Intresseanmälan till **Björn Andersson** eller **Bosse Sandahl** tel: 225808 resp. 36299 eller ma_hallshuk@hotmail.com eller bo.g.sandahl@tele2.se

Bättre ordning på SportIdent

För att få lite bättre koll kommer det från och med juni månad att finnas en lista på kontoret i Kinner. Där ska den som lånar SportIdentutrustningen skriva upp namn och telefonnummer (mobil) samt lånedatum och datum för återlämnande. **Åke Kappel** ansvarar för apparaturen.

Boendet på O-ringen

För deltagare på denna tävling i Örebro 24-30 juli: Finns det intresse för gemensamt boende?

Hör av er snarast till Björn Andersson eller Bosse Sandahl, kontaktuppgifter i notis ovan.

JUBILEUMSFESTEN • SOMMARFESTEN • JUBILEUMSFESTEN

40-årsjubileum vid Kinner 16 juli

Klubben firar 40-årigt jubileum och ett genomfört 3-dagars fredagen den 16 juli klockan 18.00 vid Kinnerstugan, dagen efter 3-dagars.

- Jubileumsmåltid med grillat och lite annat att äta och dricka!
 - Underhållning och lite annat kul att roa oss med under kvällen!
 - En nyproducerad 48-sidig skrift om Bros 40 första år delas ut till dem som kommer.
- Alla 3-dagarsfunktionärer inbjudes till denna fest, övriga får betala några kronor. Hjälp oss att sprida detta till tidigare medlemmar i förskingringen!
- Anmäl till **Elisabeth Kimell** eller **Anders Nilsson** senast 10 juli.

►Träningskommittén

Så här kan du träna i sommar

Organiserade träningar i sommar:

29 juni	Tingståde triatlon
6 juli	Klubbkavle
20 juli	Jungfruloppet
10 augusti	Sprintcup, Gothem
14-15 augusti	Klubbbläger med klubbkavle
17 augusti	Teknikträning Othem
24 augusti	Sprintcup Rävhusen
31 augusti	Teknikträning, Gardestugan

Dessutom motions-ol, skogis-cup och sommartävlingar
7 september börjar tisdagsträningarna vid Kinner igen

►Stugkommittén

Nu har du chansen att spackla och ge bort ved

Tillbyggnaden av stugorna Sune Och Ville är igång. Tak och väggar är resta. Nu väntar arbete inomhus med målning, spackling och allt annat som behövs för att få en tiptopp-anläggning.

Det finns behov av hjälp, ring till **Kjell Skalberg** (070-6324941) och anmäl intresse.

Sebastian Månsson (**Benita Hanssons** pojkvän) kommer att arbeta vid Kinner under ordinarie vaktmästaren **Bengt Berghs** semester.

Är det någon som har ved att ge eller sälja till Kinner? Kontakta **Kjell Skalberg**.

3-DAGARS • FURILLEN • 3-DAGARS

► Planeringen inför 3-dagars på Furillen 13-15 juli rullar på bra. Arena, parkering, camping och allt annat är ”på plats” och huvudansvariga funktionärer är sedan länge utsedda. Har du inte blivit kontaktad men vill hjälpa till, hör av dig till mig, **Ulf Nilsson** eller **Ronny Liljegren**. Alla funktionärer bjuds på förplägnad vid Sommarfesten. Startförbud i tävlingen för alla broare utom ungdomar och löpare i elitklass.

Per Lindskog, tävlingsledare

► Enkät:

Var vill du helst slippa springa orientering?

Har du några smultronställen på sommar-Gotland? Var vill du helst springa orientering och vilken terräng vill du helst slippa? **Ann-Marie Lundquist** har frågat fem klubbmedlemmar. Dessutom berättar hon om sina egna mardrömmar.

► Joakim Björkegren, 11 år:

– Jag tycker om att bada i Blå Lagunen som ligger i Fleringe. Den bästa platsen jag sprungit på är vid Mix Ranch i Stenkyrka där Lillkorpen gick i år. Jag kommer inte på någon skog som jag helst inte vill springa i men jag har inte orienterat i mer än två år.

Jonn Boman:

– Jag är inte så förtjust i att ligga på en badstrand över huvud taget. Hellre tar jag mig ett dopp i något stenbrott efter jobbet eller träningen. Häftigaste stället att orientera på är Häftings, där trivs jag. Däremot är jag inte ett dugg inspirerad att springa vid VOK-stugan.

Gunnar Eriksson:

– Jag badar gärna vid Sandviken i Östergarn. Bästa stället att orientera på är utan tvekan Lojsta, där går det att komma fram utan att riva sig allt för mycket vilket är inte så lätt vid Kinnerstugan, som nog är bland de sämsta ställena att springa på.

Erik Löfgren:

– Min bästa badstrand är Sudersand och jag tycker också om att springa på Fårö, till exempel på Norsta Aura. Helst undviker jag VOK-stugan och Anga.

Marie Nilsson:

– Furillen är mitt verkliga smultronställe, jag har varit där mycket ända sedan jag var liten. Jag tycker om att springa i Lojsta trots att det är lite mycket upp och ner. Stenkyrka vid kusten tycker jag är för svårt.

Sist vill jag själv berätta var jag helst badar och springer och inte springer.

– Jag älskar att bada, då helst på Sudersand, där är så exotiskt. Jag får också en lyckokänsla när jag springer på stigarna vid Ulla Hau, helst på sommaren. Västra delen av Gryngeskartan där 2-dagars gick förra året drömmer jag ännu mardrömmar om, där var inte roligt.

Anne-Marie Lundquist

► Intervju:

Utflyttade broare – Frida och Emilie

Frida Boman och **Emilie Ahlgren** lämnade Gotland för Karlskrona i Blekinge hösten 2008. Men vad hände sedan. **Birgitta Hjerthén** har undersökt.

► Varför har ni flyttat till Blekinge?

Frida kom in på sjuksköterskeprogrammet, Emilie var reserv och började en termin senare.

Hur bor ni ?

Först bodde de tillsammans i Emilies lägenhet, men det gick inte så jättebra. Efter nio månader flyttade Frida istället ihop med pojkvännen **Patrik**. Emilie bor kvar i sin lägenhet. Nu bor de 3,5 kilometer ifrån varandra.

Hur går studierna?

Frida har snart gjort fyra av sex terminer och Emilie således tre. Det är ganska mycket praktik, exempelvis har de varit på sjukhuset i Karlskrona. Efter skolan vill Frida kanske resa lite innan hon hoppas på jobb, gärna på Gotland. Emilie funderar på att flytta till Norge tillsammans med sin pojkvän **Philip** och jobba något år, för att tjäna ihop lite pengar och betala av studielånet.

Har ni blivit värvade av någon Blekinge-klubb?

Nej, de springer faktiskt ingen orientering alls. Det har liksom inte blivit av att syssla med någon idrott överhuvudtaget. Promenader, annars inget. Det blir bara när de kommer hem till jul och sommar som de möjligen dyker upp på någon orientering. Både Frida och Emilie har i alla fall ambitionen att springa något i sommar om jobbet tillåter.

Så vad gör ni numera på fritiden?

Det blir mest att de hänger på studentkåren, när de inte sitter med näsan i skolböckerna. Det finns lite olika utbildningar på Högskolan, bland annat civilingenjör där både Philip och Patrik studerar.

Vad skall ni göra i sommar?

Frida skall jobba på medicinkliniken och Emilie sin andra sommar på förlossningen, båda två på Visby lasarett.

Är det exotiskt att vara gotlänning i Blekinge?

Exotiskt? Ja, kanske det. De har svårt att förstå gotländska, så de har fått ge upp sin dialekt! Men som tur är lägger de om direkt när de pratar med någon hemifrån.

Vad saknar ni från Gotland?

Familjen så klart, och själva ön.

– Hälsa alla orienterare, vi saknar dem också, säger Frida och Emilie.

Här kommer lite tips om OL-klubbar i Blekinge: Stigmännen Karlskronas OK är nog närmast, annars finns OK Vilse 87, OK Skogsfalken och OK Orion.

Birgitta Hjerthén

► Intervju:

Årets ledare – Kjell Nilsson

Kjell Nilsson utsågs till Årets ledare 2009 i Gotlands Bro i samband med årsmötet. **Birgitta Hjerthén** har intervjuat en av klubbens mesta tiomilalöpare.

► En viktig uppgift för klubbens ordförande är att utse årets ledare. Som traditionen bjuder avslöjas pristagaren på årsmötet och priset består bland annat av en karikatyr signerad **Hasse Matthing**, VOK.

Grattis Kjell Nilsson, det var en väldigt porträttlik bild i år, har du suttit modell?

– Nej, men jag blev fotograferad av **Ola Matthing**, som sen skickade bilden som underlag till pappa Hasse.

Varför blev du årets ledare 2009?

– Framförallt var det nog för att jag är ordförande i rekryteringskommittén, men kanske även för lång och trogen tjänst. Jag har hittat på en del saker genom åren som klubbkavlen och nattcupen.

Vilka andra uppdrag har du i klubben?

– Jag ingår i styrelsen. Det händer att jag lägger någon bana, jag tror att jag har banläggarkort...

Hur länge har du varit ledare?

– Jag började hjälpa till i träningskommittén när jag var 16 år. Sen har jag varit med där minst tio år, varav fyra som ordförande.

Har du någon formell utbildning?

– Jag har gått tränarutbildningen steg 2, två gånger minsann. Steg 1 har jag däremot aldrig gått. Vid senaste kursen blev en del andra klubbar imponerade av att vi kallar vår kommitté för rekrytering i stället för ungdom. Men det är ju viktigt att även rekrytera vuxna till vår sport.

Du syns ofta i andra föreningssammanhang, berätta!

– Jag är ordförande i tre föreningar som har med jordbruk och lammskinsprodukter att göra. Jag tycker om kooperativ samverkan i små grupper. Det tror jag stenhårt på både vad det gäller idrott och näringsliv. Alla skall vara lika mycket värda. I stora företag och organisationer finns det alltid någon höjdare som skor sig på de andra.

Du och din hustru Jenny driver Graute gård i Hejnum, vad har ni för produktion?

– Just nu har vi 325 tackor och 30 amkor, vi bedriver skogsentreprenad och vi har en gårdsbutik med bland annat kött och Jennys skinnhantverk. Vi har sju

anställda, en av dem är **Mattias Westfält**.

Hur länge har du orienterat?

– Sedan 8-årsåldern. Jag ville börja när jag var sju år, för då började min kusin **Christer Skalberg**. Jag minns att jag var arg för att jag inte fick börja. Men 1979 gick jag nybörjarkurs med **Marie Blomér** och **Maria Söderman** (numera **Jörholt**).

Vilka är dina främsta meriter?

– Som 19-åring vann jag en junior-cup på File Haidar, hela Sverige-eliten var på plats. Det är det absolut största. Sedan har jag vunnit en GT-tröja och det var 1993.

Har du några mål med ditt eget tävlande?

– Jag har sprungit i Bro OK:s förstalag på Tiomila 23 år i rad. Jag tror att det är rekord och vill gärna hänga med ett tag till. Kavlar är kul. Men annars är jag inte så mycket för egna prestationer. Det är viktigast att vi har ungdomar som får möjligheter att lyckas.

Vad tänker du om Bro OK:s framtid?

– Just nu ser det lovande ut. Och det handlar om ledartillgång. Om vi kan skola in ett par nya ledare per år så kan vi få en bred verksamhet. Så gäller det att skapa kompisgäng. Man måste kanske inte springa varje träning, men man skall komma till träningen och leka och träffa sina kompisar. Det är viktigt i alla åldrar. En gång hade Bro OK ett lag i lägsta innebandyserien. När laget upphörde försvann även många från orienteringen för gott.

*Kjell och hustrun **Jenny Andersson** har dragit ett rejält strå till rekryteringen, **Anton** 12, **Edvin** 9, **Erik** 8 och så småningom får vi heja på **Alva**, nyss fyllda 1 år.*

Birgitta Hjerthén

► Förlust i Smålandsmatchen

Matchen mellan Gotlands och Kalmar län avgjordes i samband med Nybro OK:s dubbeltävling 24-25 april. Smålänningarna vann, men det var knappt: 189-183 sedan poängen från lördagens medledanstävling i den stenbundna kalasterrängen räknats samman. 18 broare deltog i tävlingen. Kalmar län leder sammanlagt med 3–2 i matcher. Blir det fortsättning på länskampen är Bro OK värd nästa år.

Magnus Ihreskog

► Mitt värsta orienteringsäventyr: Bosse utan kalsonger i Nacka

Alla har vi någongång varit med om det där som bara inte kan hända, gjort de där misstagen som inte finns. Men – det allra bästa sättet att komma över ett misslyckande är att berätta om det, högt och tydligt så att alla hör.

Här berättar **Bosse Sandahl** om ett osannolikt äventyr i Nackareservatet som höll på att sluta riktigt illa.

► **När redaktören tillfrågade** mig om jag kunde tänka mig att berätta om mitt värsta orienteringsminne blev jag lite betänksam. Hur skulle jag kunna plocka fram ett endaste värsta bland så många under min långa orienteringskarriär? Jag funderade på något lopp där bommarna var pinsamt grova. Eller skulle jag berätta om när jag sprang iväg med definitionslapp från förra tävlingen och inte upptäckte det förrän efter flera kontroller? Eller kanske när jag jaktstartade på 5-dagars sista dag och först vid startpunkten upptäckte att jag glömt att ta kartan?

Sen kom jag att tänka på en annan händelse som var så dramatisk att jag nästan förträngt den.

Det var för drygt trettio år sedan och jag var i början av min strålande orienteringskarriär. Jag sprang i H35 B (B motsvarade ungefär dagens motionsklass) och livet lekte. Det var sensommar och OK Ravinen, eller var det kanske Järla, anordnade en kvällstävling i Nackareservatet.

Jag jobbade i Tumba och satt ensam kvar och slet med en budget som skulle vara huvudkontoret tillhanda dagen efter. Jag hade förberett familjen där hemma att jag jobbade över och troligen skulle komma hem väldigt sent. Men samtidigt hade jag plockat med mig orienteringsutrustningen om jag händelsevis skulle bli klar i tid. Sent omsider blev jag färdig och lite fortare än lovligt forcerades Huddingevägen och övrig väg ut till Nackareservatets norra del där tävlingen skulle hållas.

På väg till TC såg jag några orienterare som följde en snitslad väg. De skulle förmodligen till starten och eftersom jag var i tidsnöd parkerade jag bilen och dressade snabbt om till blåvit skarpnäcksdress. Jag skulle ta en direktanmälan och visserligen skulle man betala vid TC och ha en lapp med sig men det fick väl fixa sig ändå, tänkte jag. Väl framme såg jag inte en käft vid direktanmälan – hade jag kommit för sent?

Enligt min klocka hade jag fem minuter tillgodo. Kartbackarna stod i alla fall där och en startklocka pep en bit ifrån. Var det självservering? Jag tittade på kartorna och valde en lämplig bana, cirka sju kilometer lång.

Det kändes bra att sträcka på benen, friskt i luften, lagom temperatur och en kvällssol som lyste mellan träden. Nu kunde jag springa lugnt och avslappnat och jobba på en bra kilometertid. Första kontrollen gjorde jag lite extra lätt genom att välja ett enklare vägval längs en stig. Men bara efter något hundratal meter märkte jag att det kändes lite konstigt. Hade jag inte klätt på mig ordentligt? Det var kalsongerna som var på väg nedåt, resåren hade börjat ge upp. Hade inte märkt något särskilt tidigare med tajta jeans över, men nu med luftigare tävlingsdress var det inte helt komfortabelt. Jag körde på ett tag men märkte att koncentrationen hamnade fel. Något måste göras och gärna utan större tidspillande. Med benskydd och flera knopar och tejp på skosnörena fick det bli en snabbare variant än att klä av sig. Ned med byxorna, en vass sten som skar upp kalsongbenet och så ett kraftigt ryck för att befria mitt högra ben från nämnda otyg. Sedan lät jag helt enkelt kalsingen glida ned längs andra benet för att stanna vid benskyddet strax ovan knäet. Nu kändes det mycket bättre och jag var nöjd över mitt sätt att lösa problemet. Tappade jag två minuter? Det skulle jag snart ta igen.

I min forceringsiver gick jag emellertid fel i en stigkorsning och sprang i helt fel riktning närmare halvkilometern innan jag upptäckte misstaget. Lade nu in stället kompassen direkt mot kontrollen men efter ett tag noterade jag att det inte gick snett uppför som det borde utan tvärt om utför. Tittade på karta och kompass igen och jodå, naturligtvis: jag hade sprungit kontrakurs. Nu var jag längre från kontrollen än jag varit vid startpunkten. Efter ett tag lyckades jag i alla fall komma rätt. Där träffade jag på en annan virrhjärna som var glad att han inte var ensam i skogen. Han letade emellertid efter en kontroll i slutet på sin bana. Nu beslöt jag att ta det lite lugnare, nästa kontroll gick bättre och så även tredjekontrollen. Jag kände mig säkrare igen, borde nog öka takten lite. Men genast gick det snett igen. Det var ingen B-bana det här, inte med så svåra kontroller. Banläggaren måste ha varit på dåligt humör. Det hade mulnat nu och regnet kändes inte långt borta. Men så satt en kontroll där den skulle igen och ytterligare en gick hyfsat. Skulle nog fixa det här ändå. Sedan var det en långsträcka. Början gick bra, jag hängde fint med på kartan, men så tappade jag kartkontakten och ingenting stämde. Jag stannade upp och gjorde tappra försök att läsa in mig. Vad var jag? Och inte en människa i skogen förstås – det var kanske bara jag kvar och inte hade jag klocka heller.

► Fortsättning – mitt värsta äventyr

Skymningen hade kommit smygande, jag upptäckte att det var lite svårt att läsa kartan där skogen var tätare. Och naturligtvis – det hade börjat dugga så smått. Jag fortsatte att söka efter min kontroll ett tag. Sedan insåg jag att det faktiskt kunde vara så att man börjat plocka in skärmarna. Och jag var ju inte registrerad någonstans. Att bryta kändes inte roligt men var kanske nödvändigt – behövde ju inte berätta det för någon. Jag ställde in kompassen mot norr och joggade fram i lugnt tempo. Inom några kilometer borde jag känna igen någonting och om inte annat skulle jag hamna i bebyggda trakter eller kanske på motorvägen ut mot Saltsjöbaden. Så upptäckte jag de höga Nackamasterna med sitt intensivt blinkande ljus. Det hade blivit ganska skumt nu, men de här ledljusen kändes bra. Jag visste att min bil var parkerad inte så långt ifrån dem. Det kändes nu ganska hoppfullt trots allt.

Jag hade nu kommit fram till de stora myrmarker som ligger söder om masterna. Jag kände igen mig nu, trodde jag. En gång förut hade jag sprungit över dem. Skulle jag runda dem skulle det bli en avsevärd omväg. Tröttheten var nu påtaglig och dessutom var jag blöt in på bara skinnet och hade kalsongerna liggande i byxbenet. Jag beslöt att gena över. Försökte hitta ett stråk och tyckte att jag gjorde det, men kanske var det ett djurstråk. Först var det vass att bana sig igenom, men därefter öppnade sig terrängen med mossor och en och annan småtall. Underlaget sviktade betänkligt, jag stannade upp och försökte läsa på kartan hur långt det skulle vara, men det var för skumt. Nu sprang jag inte längre utan försökte sakta ta mig fram där det fanns småträd att hålla sig i. Dessa blev emellertid allt färre och jag hade ett öppet parti att ta mig över. Borde jag inte vända, tänkte jag, då jag plötsligt sjönk ned med ena foten. Reflexmässigt tog jag ett steg framåt med det andra benet för att dra upp foten. Då sjönk jag ned med det också. Trampade häftigt på med bägge benen i hopp om att hitta något fast under fötterna. Förgäves – jag sjönk allt mer.

Jag kände paniken komma. Jag måste försöka hålla mig kall och resonera logiskt, tänkte jag. Men tankarna vandrade iväg, skulle detta innebära slutet på min fantastiska orienteringskarriär? Hur skulle eftervärldens omdömen låta? Skulle det kanske till och med bli en notis i Skogssport? Sedan började jag inse att ingen djävel visste var jag befann mig. Mitt namn var inte registrerat vid starten och därhemma trodde de att jag slet på jobbet. Kanske skulle de så småningom upptäcka att jag plockat med mig orienteringspyrlarna. Kanske skulle någon efter en tid undra varför den där bilen stod där så länge med ett antal parkeringsböter under vindrutetorkaren. Men vem skulle börja leta efter mig i en mosse? Jag tittade upp på de frenetiskt blinkande ljusen från Nackamasterna. En stjärna lyste mellan dem.

Jag försökte besinna mig. Hur var det nu man skulle göra i en sådan här situation, hade jag inte läst det någonstans? Framför mig visste jag ingenting om förhållandena, men bakom mig där jag kom från, borde det finnas någon fast punkt. Jag försökte greppa tag i grästuvorna och vända mig helt om, men lyckades inte. Efter en stunds vila gjorde jag ett nytt försök att komma loss.

Jag mobiliserade all energi jag hade och vräkte mig bakåt samtidigt som jag sparade kraftigt med fötterna. Samtidigt slog jag armarna bakåt för att få tag i någon kraftig grästuva. Jag lyckades få upp fötterna lite grand och fick med ena handen till och med grepp om en liten tallruska. Jag vilade en stund och sen kunde jag dra mig ytterligare bakåt. Hoppades att den lilla växten inte skulle släppa taget i marken. Men den höll och jag kände lättnaden. Snart hade jag fått upp båda benen och kunde vända mig om och sakta krypa mot fast mark.

Det var nu tämligen mörkt och jag var inte helt klar på riktningen tillbaka. Ibland kunde jag dock se ljusen från Nackamasterna. Jag såg till att för varje steg ha närhet till ett räddningsträd om det åter skulle svikta under fötterna. Så småningom nådde jag helt fast mark. Jag sökte upp en liten bergsknalle och satte mig och andades ett tag.

Nu var det bara att hitta hem i mörkret. Jag såg ju de blinkande ljusen mot himlen och terrängen var ganska öppen så det gick bra att runda sankmarkerna, även om det tog lite tid. Det hade dessutom slutat att regna. Snart nådde jag en liten väg under masterna som jag kände till sen förut. Kort därpå hittade jag min bil och även nyckeln innanför bakhjulet.

Jag frös som en nakenhund och det kändes bra att plocka fram en handduk och torra kläder. Fingrarna var stelfrusna så jag skar upp skosnörena med kniv. Klockan var över tio när jag kom hem och Kristina tyckte synd om mig för att jag jobbat över så länge.

En lång tid efter denna händelse undvek jag i det längsta att springa i sankmarker och än i dag ökar pulsen när jag till exempel springer rakt över Träskmyr. Tacka vet jag vätar.

Sedan är det väl bra om man berättar för någon när man är ute och orienterar, man vet faktiskt aldrig vad som kan hända. Och kanske ska man också ha lite koll på att även intimare klädsel fungerar som de ska. Det var den incidenten som gjorde att jag tappade fokus.

Ett par år efter detta lopp var det någon som berättade för mig att man tidigare hade brutit torv på dessa myrar. Det var väl ett sådant hål jag hade hittat.

Bo Sandahl, H60

► Reportage:

USM-lägret utanför Sundsvall

USM-lägret för Gotlands unga löften hölls i trakten av Sundsvall under Kristi himmelfärds helgen. Här är en rapport, skriven av ungdomarna som var med.

► Torsdag 13 maj:

Dygnet började med tågresa från Stockholm till Sundsvall. Den kan beskrivas med två ord: Vi sov! Från Sundsvall åkte vi minibuss mot Örnsköldsvik. På minibussen sov jag. I klubbstugan vi bodde i somnade allihopa när vi kom fram.

På träningen, som gick hyfsat bra, såg jag en varg som enligt mig var tre meter lång. Jag har nu ändrat mig och påstår att den endast var två meter. Men stor var den i alla fall.

Efter träningen satt jag, **Albert (Askengren)** och **John (Funkqvist)** i bastun ett tag. Sen spelade vi kort. Efter kortspelandet åt vi pasta och bacon till middag. Sen gjorde alla olika saker. Några diskade, några ritade in nästa dags bana på kartan. Vi killar spelade kort. Till slut gick vi och la oss och allihopa somnade. – **Simon Kappel**

Fredag 14 maj:

Vi åkte iväg till Vitsjön för dagens första träningspass, vilket var inriktat på vägval och "sista säkra". Terrängen var mycket kuperad men det var fin skog med god löpbarhet. Efter träningen åt vi lunch i klubbstugan, köttbullar och spagetti (gott). I stan sen blev vi ögonvittnen till en krock och köpte en glass. Dagens andra träning var junior-VM: s sprinttest. Banan var 2,7 km lång och min tid blev 24.56. En minut och 56 sekunder från VM 2007, enligt "förbundskapten" **Anna Samelius**. Anna själv sprang inte sprinten och som straff för det fick hon på kvällen springa upp på berget bakom stugan. Det gick bra upp – men inte ner. En klassisk lårkaka blev resultatet. Fast den här gången i rumpan. – **John Funkqvist,**

Hansa/Hoburg

Lördag 15 maj:

Vi åkte 2,5 mil till Sidensjö och det flackaste områden den här helgen, men ändå ganska kuperat. Det var jättefin skog som var lite lurig med höjder men som gick bra ändå. **Mikaela (Rönnbäck)** tog alla kontroller perfekt medan resten hade några små bommar. Efter lunchen sen spelade jag, John och Simon kort. En vind snodde ruter nio så det tog en kvart att hitta den igen. På eftermiddagen åkte vi till Anundsböle som fick smeknamnet "Anuspölen" och när Mikaela sprang förbi Anundsböletjärnen så tyckte hon att det luktade lite konstigt. Den här kartan skulle vara mest lik USM-kartan och det gick bra för mig förutom precis runt kontrollerna. **Emma (Lindgren)**

skuggade mig och på väg till trean skrek hon till och när jag vände mig om var det två älgkalvar som sprang iväg. Vi hade tur att inte mamman var där. Väl hemma igen var det grillning på gång: hamburgare, äpplen och marshmallows. John hade en viss knyck som gjorde att den brända delen av marshmallowsarna flög iväg. Det funkade för honom men inte för mig. Han skulle hjälpa mig men min pinne gick av och jag fick aldrig se min marshmallows igen. – **Albert Askengren, Visborgs OK**

Söndag 16 maj:

Mamma (Anna Samelius) väckte oss halv åtta och hade som vanligt frukosten klar. Under bilresan mot Sundsvall, som skulle ta två timmar, tänkte jag försöka sova lite men precis då jag skulle somna tvärbromsade Emma och skrek till. Det visade sig att hon trampat på bromsen i stället för kopplingen. Efter ett gott skratt så dröjde det inte lång tid förrän vi var framme vid tågstationen. Vi hade då passerat Skuleberget, där Ronja Rövardotter spelades in, samt Höga Kusten-bron.

Vi anlände till Stockholms central halv fyra. När alla fått av packningen styrde vi stegen mot båtussarna. Plötsligt märkte jag att John saknades. Jag vände mig om och såg att han stod en bit bort och pratade med en gubbe. Min första tanke var att de kände varann men gubben verkade irriterad. Mamma märkte att jag hade stannat och då hon fick syn på John skyndade hon sig dit. Jag blev lite orolig och tvingade Albert att följa med mig bort så att vi var fyra mot en. När vi kom fram tog mamma upp en 20-lapp ur plånboken och gav till gubben som snabbt försvann. På väg till Nynäsbussen berättade mamma att han saknat 20 kronor till sin biljett och jag tyckte det var skönt att mamma löste det så lätt. Framme vid gaten dukade vi upp för mellanmål. Då vi fikat klart hade vi en och en halv timme tills båtussen gick. På båten sen var alla rätt hungriga så mat stod överst på listan. Jag åt kycklingklubbor och grönsaker med salsa och vitlökssås, medan Emma tog pyttipanna. Då jag läst ut boken gick jag, Emma och **Andreas Liljegren** till kiosken. Emma ville inte ha något men både jag och Andreas köpte varsin god glass för 26 kronor.

– **Mikaela Rönnbäck,
Visborgs OK**

► Broare i direktsänd radio

Den 4 juni fick Gotlands Bro OK och orienteringssporten stort utrymme i direktsänd radio. Det var **Mari Winarve** med sitt ”Maris Café” som bjudit in broare för att prata orientering och om den 40-åriga föreningen.

Magnus Ihreskog

► Reportage:

Bros Tiomilalöpare är 33,9 år

Tiomila avgjordes i Finspång och Bro gjorde succé genom att stämpla rätt. Lagledaren **Åke Kappel**, tillika förste väckare under natten, skriver om tävlingen.

► Årets 10-mila avgjordes i Finspång under valborgshelgen, närmare bestämt med Grosvads IP som arena.

Arrangemanget som sådant var välordnat. Bra utslagsgivande banor, kanske lite väl utslagsgivande då endast 143 lag av 359 klarade omstarten. Startgärdet var beläget på tartanbanor. Vindskydden sattes upp på en fotbollsplan. Militärtältet var uppställda 300 meter från växlingsområdet, bra för mig som väckte löparna, mindre bra för löparna som knappt kunde sova för speakerljudet.

Sträcka 1. 9,1 km: Andreas Nikolausson, inlånad från VOK, gjorde ett bra lopp, missade kanske en minut på första, men sen gick det okej. ”Dom springer fort på stigarna men inte så speciellt fort i skogen” sade han. Andreas sprang på 58.21. Vi låg nu på runt 130:e plats, 5.43 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **37,0** år.

Sträcka 2. 12,2 km: Andreas Liljegren var vid varvningen 22 min efter täten. ”Jag var aldrig riktigt trött för jag kunde inte springa klokt på grund av en stingslig vad. Lite småmissar här och var”. Andreas sprang på 1.39.50. Vi låg nu på runt 190:e plats, 32.37 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **29,0** år.

Sträcka 3. 16,8 km: Mattias Westfält fick nytt förtroende på långa natten, trots förra årets upopvisning då han stämplade vid en sten och inte en annan. ”De första fem kilometerna sprang jag ensam, sen kom jag ihop med IF Thor. Vi sprang och sprang, och till slut hade vi samlat ihop en klunga på 14 man”. Mattias sprang på 2.06.48. Vi låg nu på 154:a, 54.38 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **31,7** år.

Sträcka 4. 8,8 km: Kjell Nilsson. ”Jag missade två minuter på första kontrollen, sen fungerade det hyfsat bra”. Att farten var så pass bra på Kjell får nog tillskrivas Sara Eskilsson, 23, från Haninge SOK. Kjell sprang tre meter bakom Sara i princip hela loppet. Man ska även titta på kartan ibland också, Kjell (lagledarens anm.). Kjell sprang på 1.08.02. Vi låg nu på 137:a, 1.10.05 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **33,2** år.

Sträcka 5. 12,2 km: Håkan Mattsson. ”Det här var inte bra, jag missade alldeles för mycket”. Efter en snabb amatörpsykologisk analys är det nu konstaterat att Håkan lider av agorafobi. Han missade kontrollen före varvningen och även den näst

sista kontrollen. Håkan sprang på 1.39.58. Vi låg nu på 150:e plats, 1.35.56 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **35,2** år. Agorafobi är detsamma som rädsla för öppna platser, motsatsen till klaustrofobi.

Sträcka 6. 6,1 km: Alexander Nilsson började avdelningen där två medlemmar ur samma familj springer sträckorna efter varandra. ”Svårt men kul men jobbigt. Alldeles för många minuter bortslängda i skogen”. Alexander sprang på 55.47. Vi låg nu på 145:e plats, 1.48.56 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **32,3** år.

Sträcka 7. 5,8 km. Ulf Nilsson avslutade nyss nämnda avdelning. ”Det var jät-tefint i skogen men svårt. Kan ev ha gått 2 min snabbare”. Ulf sprang på 47.25. Vi låg nu på c:a 140:nde plats, 2.02.30 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **34,1** år.

Sträcka 8. 11,2 km. Ronny Liljegen kände sig med viss rätt gammal och stel. ”När eliten kommer hänger man ju på, men ibland till fel gaffel. Missförstå mej rätt, inte hänger på utan drar nytta av”. Ronny sprang på 1.35.44. Vi låg nu på 137:e plats, 2.34.06 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **36,1** år.

Sträcka 9. 11,2 km. Marcus Högberg skrämde oss ordentligt när han fick uppsöka röd utgång. ”Dom letade lite längre in i SI-pinnen, då hittade dom alla stämp-larna”. Marcus sprang på 1.50.11. Vi låg nu på 145:e plats, 3.21.56 efter täten och medelåldern på dittills färdigsprungna löpare i laget var **34,6** år.

Sträcka 10. 12,0 km. Jonn Bon Boman fick förtroendet på denna sträcka nu när Brooskets redaktör var hemma och snöt sig. Visst Boman, du sprang bra, du hade bara 13 sekunder sämre tid än **Thierry Gueorgiou** på denna den sista sträckan i årets 10-mila, men vill du höra en hemlis Jonn? Thierry hade sprungit fem kilometer längre än du. OOPS!! Jonn sprang på 1.32.57. Vi slutade på 147:e plats, 3.22.09 efter täten och medelåldern på alla löparna i laget blev **33,9** år.

Vad i hela världen har denna åldersfixering med saken att göra? Ingenting.

Och en utan tvekan bästa i detta lag var inte en utan alla: **HELA LAGET !**

För alla stämplade ju rätt.

Åke Kappel

► Förändring av hemsidan

Diskussioner pågår huruvida vi ska förändra vår hemsida. Är du datakunnig och kan bygga en hemsida från grunden eller göra förändringar i en befintlig sajt? Hör i så fall av dig till **Håkan Mattsson** för mer detaljerad information.

► Reportage:

Bros framtid i Tiomila-skogen

Ungdomsklassen i Tiomila i Finspång avgjordes under lördagseftermiddagen. Gotlands Bro OK kom till start med ett lag. Lagledare **Eva Kappel** rapporterar om ett framtidsgång.

► Första delmålet på resan till Tiomila i Finspång var Målillas klubbstuga långt ute i skogen. Vi anlände vid 22-snåret på Valborgsfredagen tillsammans med VOKs ungdomar och damer.

På lördagen var det tidig uppstigning och avfärd mot Östergötland. Ett blåsigt TC fixade 90 graders vinkel på en redan småtrasig Brovimpel, men med hjälp av tejp stod den därefter ståtligt och vajade i vinden resten av tävlingen.

Omkring 300 löpare stod sedan redo när startskottet smäll. **Amadeus Hansson** gjorde ingen missnöjd men kände själv att han kanske borde ha varit längre fram än 190:e plats, 13 minuter efter täten. När jag upplyste om att killarna i täten är en halvmeter längre och tre år äldre kände även Adde att hans lopp var helt okej.

Adde skickade iväg **Ebba Karlsson**, inlånad från VOK, en hejare på fäktning men också ett säkert kort på den gula andrasträckan. Ebba plockade tio placeringar och växlade över till vår egen **Cornelia Hansson**. Corres tredjesträcka var gafflad med Addes första så det gällde att hålla tungan rätt i munnen. Corre visade att hon är säker när det gäller och trots ett ont ben kämpade hon sig haltande runt banan på ungefär den tid vi räknat med. Nu var placeringen 208.

Sista sträckan var den längsta och svåraste, sex kilometer violett, och **Simon Kappel** tog sig an den med full energi. Ett hyfsat lopp, lite missar, dåligt med draghjälper men han plockade ändå 40 platser, vilket i det läget är helt godkänt.

Lagets slutgiltiga placering blev 167 och med det var vi 43 minuter efter segerlaget. Inga kanonlopp, men heller inga bottenlopp. De unga gjorde lugna och trygga insatser, lät sig inte påverkas av stor tävling med mycket ståhej runtomkring. Den trygghet våra unga visar ger gott hopp för framtiden.

Det vi alla ska tänka på är att i lagen tillåts fyra 16-åringar, minst två måste vara tjejer. I vårt lag hade vi två 15-åringar, en 14-åring och en 13-åring, alltså fanns det i startfältet de lag som hade sju år mer om oss på nacken.

Eva Kappel, lagledare

ANSLAGSTAVLAN • ANSLAGSTAVLAN • ANSLAGSTAVLAN

► Kantänkas att många medlemmar har utrustning som ligger och samlar damm. Varför inte sälja, byta eller skänka? Därför denna nya avdelning i klubbtidningen: "Anslagstavlan". Först ut är redaktören själv!

Två par orienteringsskor, modell Olway Tiger storlek 9 eller möjligen 9,5, säljes. Använda vardera en eller två gånger. 500 kronor per par, nypris cirka 1 100. **Magnus Ihreskog**

► Ur arkivet:

Intervju med 1977 års tröjmästare

► 23-årige **Torgny Samuelsson**, som inte längre är aktiv, vann GT:s mästartröja 5-dagarsåret 1977. Det hela blev klart i samband med lång-DM i Othem. Efteråt intervjuades Torgny – som bara blev sexa i tävlingen, det räckte ändå! – av GT-reportern **Bernt ”Bison” Nilsson**. Här följer tidningsartikeln i sin helhet:

Hur känns det?

– Nu känns det fint, men jag var ganska trött när jag kom i mål.

Vad gjorde du i går kväll?

– Jag såg en Vilda västern på tv, sen gick jag och lade mig.

Sovit bra?

– Sådär. Jag vaknade flera gånger på morgonsidan och så drömde jag att jag sprang orientering.

Hur gick det?

– Minns inte så noga, men jag har för mig att jag sprang åt helvete.

Är det din tjej du stod och pratade med där för en stund sedan?

– Ja.

Vem är hon?

– Hon heter **Lena**. Hon är förresten dotter till en gammal tröjmästare, **Karl-Erik Hammarström** (vann tröjan 1957).

Varför började du springa orientering?

– **Folke Nyberg** i Bro var ute och pratade orientering när jag gick i skolan i Väskinde. Jag tyckte det verkade kul så jag började springa. Ett tag var jag på väg att lägga av, men som tur var hade jag **Ville Malmqvist** som närmsta granne och han fick mig på andra tankar.

Vad gör du när du inte orienterar?

– Ja, vad gör jag? På vintrarna åker jag en del rally med brorsan. Ibland går jag ut och dansar. I övrigt gör jag väl inget särskilt.

Vem är Gotlands bästa orienterare?

– Vad ska jag svara på det? Det är alltid svårt att avgöra i en sån här sport. Just nu är det kanske han som vann mästartröjan?

Är det du som är bra eller de andra som är dåliga?

– Också svårt att svara på. Men jag kan nog säga att seniorerna på Gotland tränar för dåligt. Jag också.

Hur ska du fira tröjsegern?

– Jag kanske går på bio med Lena. Kompisarna ville fira redan i kväll, men det får bli vid ett senare tillfälle.”

Bara två lång-DM-segrar till Bro OK detta år: **Sauli Jacobsson** i H35 och **Stefan Lövkvist** i H15-16A. Damtröjan, hennes sjätte, gick detta år till 25-åriga **Gurli Hörnell**, Visborgs OK.

I arkivet: Magnus Ihreskog

► Till sist: Utveckla dig via runoway

► Det finns ett bra sätt att träna orienteringsteknik i teorin, framför datorn. www.obasen.nu/runoway är en diamantgruva för den som vill frossa i kartor.

Där kan du hitta kartor från de flesta tävlingar som avgörs i landet, du kan se tävlingens alla banor och om du deltagit i evenemanget kan du rita in dina egna vägval.

Du har även möjlighet att se andra löparens inritade vägval och kan sedan simulera gemensam start och se hur din prick fräser fram över kartbladet i förhållande till andra.

Var gick det fortast? Hur mycket kostade min bom? Det är frågor som här kan få en aning av svar.

Dessutom kan ju vi som inte är elitlöpare se vilka prov klubbens stjärnor ställts inför på sina juniorcup- och SM-resor. Även för banläggare är det en nyttig sajt att kika på. Hur resonerar andra banläggare? Hur ser ungdomsbanorna ut i Fjärås? Hur tuffa är H80-banorna i Avesta?

Min egen teori efter ganska många timmar framför runoway är att vi i allmänhet lägger för lätta ungdomsbanor här på Gotland.

Å andra sidan har vi inte så många höjdformationer att använda som ledstänger.

Frågor att fundera över efter impulser från andra håll.

Magnus Ihreskog

► ...och så här ser de intervjuade i tidningen ut

Kjell Nilsson, årets ledare.

Emilie Ahlgren och Frida Boman, utflyttade.